

Alfred Molinas, president de Foment del Treball

Contra l'intervencionisme

El paper que han de tenir els empresaris en aquesta segona fase de la concertació social, com també la política econòmica del govern central i el protagonisme creixent dels sindicats són alguns dels aspectes tractats pel president de la patronal catalana.

Després de les reunions mantingudes entre els ministres d'Economia, Treball i Indústria amb una delegació de la CEOE per a tractar el tema de la participació empresarial en la segona fase de la concertació social, ¿quin és el paper que volen tenir els empresaris?

—Els empresaris sempre han demanat que tots els temes que afecten les empreses, les relacions socials i l'entorn del desenvolupament de les forces productives, siguin tractats de forma tripartida. Nosaltres creiem que el govern ha de convocar les parts, i si alguna no vol ser-hi, que no hi assisteixi, però el que no és admissible és que una de les parts esborri les altres o digui que només ha de ser-hi ella sola. Això realment no passa en altres llocs i aquí estem seguint un camí de dissociació, de dificultar els acords tan necessaris, no solament amb vista al Mercat Comú sinó també amb vista al mercat interior i a la convivència pacífica que hem de tenir tots.

—El govern central ha manifestat més d'una vegada que si la patronal no ha participat en la primera fase de la concertació no ha estat perquè no hagi estat convidada a participar-hi.

—En absolut. Nosaltres hem demanat reiteradament que no es podia arribar a cap acord sense que, almenys, el govern escoltés les dues parts. Una mostra molt clara ha estat aquest projecte de llei sobre la informació, que es diu ara, dels contractes amb els representants dels treballadors, on només hem tingut els mitjans de comunicació per a expressar les nostres protestes, però no hem estat admesos a cap reunió, en absolut. D'això, se'n diu exclusió i qui digui el contrari menteix.

—Les reunions paral·leles que s'estan establint, per una banda entre govern i sindicats i per l'altra entre govern i patronal, no són absurdes.

—A nosaltres ens sembla que les reu-

"S'ha fet de l'empresariat moneda de canvi per a pactes polítics." DOMÈNEC UMBERT

nions paral·leles són un mal camí, sobretot si no s'ha marcat prèviament, d'una forma conjunta, quin és el temari, quin és el mètode. Nosaltres creiem i insistim en què hi ha un desenfocament i un canvi absolut de la posició del govern. Ja he dit jo en altres moments quins crec que són els motius, més polítics que de qualsevol altre tipus, que han portat a aquest canvi en el govern i que porta a aquesta contínua adhesió, que ha de tenir un rerefons que ara jo no arribo a veure.

—La patronal, ¿és la víctima o s'ha volgut mostrar com a víctima?

—La patronal no s'ha fet mai la víctima. El que passa és que l'empresariat i les empreses de l'estat espanyol van pagar la transició perquè, en lloc de barallar-se amb les forces polítiques i amb els sindicats, van anar tirant la imatge de l'empresariat per terra, tothom s'hi va veure fort i per això van morir tantíssimes empreses. Ara hem aconseguit refer l'economia i tothom està content amb la creació de llocs de treball, creació que fan les empreses, i ningú més. L'empresariat no s'ha considerat mai víctima. Sí que s'ha considerat i es considera maltractat, malutilitzat i fet servir de moneda de canvi per a pactes polítics en els quals nosaltres no hi intervinim. Creiem que no hem de servir de moneda de canvi, sinó que la nostra funció és crear riquesa, llocs de treball, crear benestar, malgrat les traves, els entrebancs i les persecucions que estem patint.

—Hi ha una lluita a tres bandes en la qual, en funció dels interessos, aquesta batalla es decanta cap a un costat o cap a un altre. ¿Quin paper pensa adoptar la patronal en vistes al bon enteniment que actualment hi ha entre el govern i els sindicats?

—A nosaltres, el bon enteniment entre el govern i les altres forces socials, no ens preocupa mentre aquest bon enteniment no vagi dirigit a perjudicar els altres o no es prenguin acords entre dos que obliquen els altres, als quals no se'ls ha deixat

"El govern fomenta la despesa particular, el consumisme més rabiós."

DOMÈNEC UMBERT

parlar oficialment. El que no pot ser és això, que no passa en cap altre lloc del món. Aquí s'ha arribat a acords entre govern i sindicats que obliguen els empresaris i obliguen els treballadors. Quan sabem que els sindicats tenen una mínima afiliació, per tant una mínima representació, i el govern, en aquest cas, ha malutilitzat la responsabilitat i la representació ciutadana que té a través de les eleccions.

—*La majoria relativa del govern socialista, ¿ha estat la causant d'aquest apropament amb els sindicats?*

—Nosaltres no som polítics però segurament hi ha profundes motivacions polítiques que fan que el govern vagi entrant en una maniobra molt més profunda i de més alts vols, per mirar de refer una guerra a través de les forces sindicals. Alguna cosa més ha d'haver-hi perquè, sinó, no s'entén.

—*Un dels temes que està sobre la taula en aquesta segona fase de la concertació social és el del control dels beneficis empresarials. El que és evident és que les empreses, en els darrers anys, han augmentat...*

—De moment el govern ha dit que el tema dels fons d'inversió, que no és un control dels beneficis, és un tema que s'ha de tractar d'una forma diferent i parlant-ho amb tothom. Aquesta és una altra de les obsessions. Amb un govern que no dóna facilitats per a l'estalvi ni per a la reinversió productiva, és vergonyós que, a més, es vulgui facilitar un intervencionisme sobre el que es produeix a les empreses. La manera de canalitzar-ho és donant facilitats per a la seva reinversió o donant faci-

litats per a l'estalvi. Aquí, el govern fomenta la despesa particular, el consumisme més rabiós, i llavors vol intervenir els beneficis per a fer uns fons d'inversió que puguin estar controlats pels sindicats. El que es vol en realitat, i cada vegada és més palès, és fer empreses sense empresaris, i això no existeix enlloc del món. Les que hi havien en els països de l'est s'han enfonsat juntament amb les ideologies marxistes i socialistes.

—*El fet que l'IPC tinga una tendència a la baixa respecte a anys anterior i que l'atur, en concret a Catalunya, hagi tornat a baixar fins a situar-se en el 10'67%, ¿són mostres que, de fet, l'economia s'està refredant?*

—És que tant parlar de refredar o no l'economia... Si és que, de fet, l'economia no ha estat realment recalentada. Tot són versions per a justificar unes polítiques monetaristes. No ens enganyem, el que passa en aquests moments és que s'està perdent la moral amb totes aquestes actuacions que poden representar una exacerbació de l'intervencionisme i persecució de les empreses. I és clar, la gent diu: ¿on estem i a on anem? No es dóna cap facilitat per poder combatre a fora ni per poder exportar millor, ni per poder produir millor. S'apugen els salaris, els costos de producció, els costos d'energia, les intervencions cada vegada són més, els sindicats demanen que s'apugin els impostos de les empreses, oblidant o no volent conèixer el perquè. Com que són lliberats els qui dirigeixen els sindicats de les empreses, ja no saben ni el que són les empreses. Els que la formen són treballadors,

dirigents i empresaris i tots estan lligats en el seu futur al futur de l'empresa. Nosaltres fa molt temps que estem dient que aquí, a Catalunya, realment, el que es pot deduir, donat que no trobes ningú per a contractar, és que estem en una situació de plena ocupació. Ara comença a sortir que hi ha quantitat de treballadors que vénen de fora: marroquins, argelians, hongaresos, polonesos, perquè aquí no es troba gent i, oficialment, continua havent atur. No, aquí estem produint i treballant tot el que podem. El panorama futur el veiem negre perquè l'estat, les persecucions i les intervencions són l'enemic número u de la llibertat d'empresa i de l'autèntica competitivitat de les empreses de l'estat espanyol que tant la necessiten.

—*¿Quins haurien de ser els punts prioritaris de la reforma de l'IRPF per tal de fer més competitives, precisament, les empreses?*

—Hi ha una norma molt clara: a més intervencionisme menys rendibilitat de les empreses, menys eficiència i menys competitivitat. Normalment, els qui intervenen les empreses estan deslligats d'elles i no saben què és tenir la responsabilitat d'una empresa. ¿Com poden voler dirigir, voler mediatitzar o voler marcar camins de temes que no hi entenen? Com més llibertat hi ha, més competitives són les empreses i més competitiu és tot el país. Necessitem que ens deixin treballar i hem demostrat que quan se'ns deixa una mica, fem miracles. Si se'ns deixés de veritat, seríem els protagonistes número u d'Europa.

Sílvia Monfort